

בריתולומאוס

מוחלט את מניעת חזרתם של מטורפים לבית-מח. קקים. מקרים כאלה קרו כבר בעולם. ההגיונות מחייבת להוכיח זאת. **אלא שבכל פרלמנט אחר זה קרה אחת למאה שנה, ואילו בכנסת ישראל זהו הנסיון השלישי תוך תשע שנים.**

בפעם הראשונה הסתובב מטורף מוזין בכנסת, ונתפס במקרה לפני שיכול היה לגרום לאסון.

בפעם השנייה ניתן בכחנה תחילה לקנאי דתי לחדור לכנסת כשבידו חומרי-הצתה. נציג מוסמך של שלטונות-הבטחון העיד רשמית, לא מכבר, שתוכנית הפשע הייתה ידועה מראש למשרתה ולמנגנון-החוץ, וכי ניתן לזממיה המזימה להיכנס כדי לתפוס בשעת מעשה. בדק שאל אז ח"כ גרשון: ומה היה קורה אילו קרתה תקלה בתוכנית. והאיש היה מספיק בכל זאת לבצע את זממו לפני שנעצר?

★ ★ ★

והי הפעם השלישית. והפעם אין זה מקרה שהוא בחזקת "כוח עליון". אסון שאין למנוע. להיפך, זהו מקרה ש"כמעט אימנסי היה שיקרה — אילו עסקו האחראים לבטחון הציבור בתפקידם, תחת להקדיש את זמנם הרב ומרצם הול לביום עליונות ולתככים מפלגתיים.

המתנקש הזהיר את מוסדות הבטחון מראש במכתב-איום שלא נשמע לשתי פנים. הוא היה ידוע כחולה מסוכן, שכבר נח קר על ביצוע כמה פשעים. הוא היה ידוע היטב למשרתת ירושלים. נשיא בית-המשפט העליון עצמה, כפי ש"הודיע השבוע, הזהיר בפירוש את המשרתה בפני הסכנה הצפויה מאיש זה. **בכל זאת לא נחקר, לא קויים אחריו ביוש שיטתי, לא נעשה, בקיצור, שום דבר כדי למנוע מ"איש זה להביא לכנסת מיקדע ושק של רימוני-ריד — כל דבר מלבד טאנק שרמן.**

הוא יכול היה לבוא לכנסת, לבקש בשמו המלא והמפורש כרטיס כניסה. איש לא טרח לספק למשרד-הכרטיסים של הכנסת רשימה של פושעים מועדים ומטורפים ידועים, שאין לתת להם כרטיסים.

ובכנסת עצמה לא זו בלבד שאין ארגון מסודר לעזרה ראשונה. המוסד הנכבד, ה"מעסיק תריסר אנשים כדי לבלוש אחרי עורכי העולם הזה כדי לנסות למצוא חומר לצורכי פרסומי-הרפשי, המוסד שהקים מגן גנון שלם לניהול משפטו של עמוס בן-גוריון — מוסד זה לא היה מסוגל להציב אפילו איש אחד שיימצא דרך-קצב ביצוע האזהרות של הכנסת, כדי לשים עין על האורחים ולהימצא בקירבת טיפוסים חשודים. אילו נמצא איש כזה, היה שם לב לכך שטיפוס מזוהר בשם משה דואק החל מופיע ללחץ לעתים תכופות בכנסת. יתכן שהיה שם אפילו לב לכך שהוא מתנהג באופן מזוהר. וביום המקרה, כאשר דחיק עורר את חשדו של אדם ששט מתוך הקהל, שבחודאי לא היה זה מתפקידו להתעניין בשכניה, יכול היה איש זה למנוע את האסון.

כל זה לא נעשה. ולמרות שחיה זה יום ה-29 באוקטובר, יום השנה לכפר-קאסם ולמיכעל-סיני, לא הוצבה שום שמירה מיוחדת ליד בניין הכנסת, הנמצא במרחק של פחות מקילומטר מן הגבול.

★ ★ ★

ל נא נאמר דברים אלה ברוג ובנימה של קינטור. גניח אותם למחשבה צלולה. ונוסיף: חכמים היוהרו בדבריהם. ותוא היון שבעתיהם לגבי טיפשים.

נזכור נא כי אסון לאומי גדול נמנע כדי להשבות, האסון של ליל בריתולומאוס. נודה על כך לגורל — ונסיק מכך את המסקנות.

אנלם למחרת היום, אחרי שלא היה עוד שמץ של ספק כי היה זה מעשה-טרור של יחיד, כאשר גם הכתבלב המכור ביותר לא יכול היה עוד לקחת לצידוק לליל בריתולומאוס, כאשר כל תקחת אנשי-הסיון נתבדו, העז דבר לפרסם מאמר ראשי ש"הכיל את המלים הבאות:

"הכל ינשמו לרווחה כאשר יוכח הדבר, כי אמנם לא היתה כל משמעת מדינית למעשה-הטרור. אך גם אז — אין להתעלם עוד בשום פנים מן החופש הרב מדי הניתן בארצנו להסתה מסורפת מדינית, העלולה למצוא ביטוי בשעה טרופה באיזו צורה שהיא של מעשה-טרור רצחני."

אלה מלים ברורות, ועוד יותר ברור מה צבע הדי שכתבה אותן.

פירושן המדויק: יש לחסל כל במה חוסי שית המעזה לכתוב מלה אשר מטורף רפואי יכול לחשוב אותה לשלילית. המטורף ה"חולה ביותר במוסד של בארץ-קוב יהיה הצנזור הראשי של המדינה.

מלינה לפמל של ידידות ואחוזה לאומית.

אין צורך במאמץ גדול כדי לתאר בדמיון את המאמר הראשי שהיה מתפרסם למחרת היום בדבר, או את השיר של נתן אלתרמן. שניהם היו קוראים לטבח המוני.

במקרה הטוב ביותר היו מוקמים עוד באותו לילה מחנות-ריכוז למאות שנואי השלטון מכל המינים והסוגים. מתר לפקפק בכך. כי כמעט בטוח לחלוטין כי באותו לילה היו נופלים עשרות קורבנות, ולא פחות בטוח מי היה נכלל ברשימה. פלוגות הפועל, אגרופני החושים, סוכני מנגנוני החושך, היו מכצעים את השליחות הקדושה ברוצח.

הם לא היו פורעים רק את ה"חשבון עם הקומוניסטים, עם הימין הקיצוני ועם ערבים מרגי-זים. הם היו מחסלים גם את שרידי העתונות החופשית והלוחמים ב"

טבח של ליל בריתולומאוס הקדוש ו"אירע אור ליום ה-24 באוגוסט, 1572. היה זה יום הזכרון ליהודי בשם נתנאל בריתלמי, מכפר-קנה בגליל, אחד מ"12 תל-מידי ישי, אשר הנוצרים שיבשו את שמו וקראו לו בריתולומאוס.

באותו לילה היסטורי זממה המלכה-האם הקאתולית של צרפת, קתרינה מבית מדיצ'י, לרצוח כמה ראשי העדה הפרוטסטנטית, שעדותיהם הרגיוזה עד מאד, אולם משתחלה השחיתה, אימפטר היה עוד להפסיקה. תוך קרוב לחודש ימים ולילות נסבחו כ-50 אלף הוגנוטים בפאריס ובארץ. לדעת כמה היסטוריונים, לא החלימה צרפת עד היום מהמכה הזאת. ליל-בריתולומאוס הפך למושג בכל לשונות תבל.

השבוע, במשך כמה דקות גור-ליות, היה נרמזה כאילו עומדת ישראל לזכות בליברליות-לומאוס מקורי משלה.

★ ★ ★

כ אשר התפוצץ הרימון באולם הכנסת, קצר קציר טראגי. ארבעה שרים נפצעו. אחד מהם, שהוא אחד האנשים הישירים והאהודים ביותר בוירה המפלגתית של ה"מדינה, נפצע קשה ונאבק על חייו. אך בצד הסיכום הטראגי הזה, היה מקום לשמחה על שני מקרי-מזל שאירעו באותן דקות גרגשות:

הרימון, שיכול היה לקטול ולפצוע עשרות חברי-כנסת אילו התפוצץ באחרי, ציצים את מספר קרבנותיו מתחת לכל חישוב של תורת-הסיכויים.

האיש שהטיל את הרימון לא נמלט, ואף לא נהרג, אלא נלכד חי — כך שאפשר היה לזהותו ולעמוד על רקע המעשה.

כי אלמלא כן, הית קורה משהו נורא כשעות המאוחרות של אותו לילה.

★ ★ ★

כ ל אדם ברדעת היה מגיע תוך דקות מעטות של מחשבה צלולה למס-קנה שלא יכול היה להיות שום רקע פוליטי לפשע.

ערביי ישראל אינם במצב נפשי ומעשי המאפשר להם להלידי מתוכם נוקמים וטרור-ריסטים, אפילו ביום כפר-קאסם. אפילו זולל-הערבים המושבע ביותר מבין המ"צויים בעניני המיעוטים אינו חולם על כך. הקומוניסטים לא היו זורקים רימון לתוך אולם בו נמצאו אותה שעה ראשי מפלגתם — אפילו שינו לפתע את דעתם המסורתית, המתנגדת לשיטות של טרור אישי.

מחרתת של מלכות-ישראל, אפילו היתה קיימת כזאת, (כפי שטוענים דוברי הש.ב) לא היתה מבצעת מעשה-טרור בשעה שמוהיגיה (שוב לדבריו הש.ב) יושבים על ספלי-הנאשמים.

ובמנגנוני-החושך לא היה גם האיש הציני ביותר מעז לשחק ברעיון של פרו-בוקציה, כשהמדובר במעשה המסכן את חייו של דויד בן-גוריון.

כי, בדרך של חיסול הגיוני, לא נשארה אלא אפשרות אחת: שהמעשה בוצע בידי אדם בלתי-שפוי בדעתו, הלהוט אחרי פר-סומה, נקמה או פורקן, ללא רקע מדיני או ציבורי.

זה היה ברור עוד לפני שהחלה החקירה. החקירה עצמה אישרה את הדבר תוך שעה-שעתיים. כבר בשעה עשר באותו לילה לא היה למעשה ספק מה אירע.

★ ★ ★

אך מה היה קורה אילו ברח האיש, מבלי להשאיר אחריו עקבות? מה היה קורה אלמלא היה רק המעשה מתבחר כל כך תוך זמן קצר בליכך? מה היה קורה אילו קוסחה, חס ושלום, חייו של דויד בן-גוריון?

היה קורה משהו שהיה הופך גם את הסיוון וגם את יום אל-

הם מוכנים

ואפשר רק לשאול: מי מטורף יותר? האיש שסיפק את האמתלה למאמר זה — או העורך שפירסם אותו?

★ ★ ★

א ינני שש לערוך חשבונות בשעה שבני-אדם מוטלים בבתי-חולים ומתפת-לים בכאביהם. דרושה מידה רבה של שגאה חולנית כדי להסוך שעה עצובה כזאת לשעה כושר לגניחה מתנגד פוליטי. אולם אם אנשי דבר החלו בוויכוח זה, אין ברירה אלא להשיב. אני מוכן להחזיר את הכדור לחיקם.

ובכן, רבותי, מי אשם בכך שמעשה זה קרה? מי סיכן את חייו של דויד בן-גוריון? מי גרם לאסונו של משה שפירא? מי שיחק בקלות-דעת בשלמות אבריהם של עשרות חברי-כנסת?

יש לכך רק תשובה אחת: אותם אשר אנחנו משלמים את משר-בורתם כדי להכשיר את בפתוח הציבור במדינה.

נכון, שום אדם אינו יכול להבטיח באופן

שחיתות. וכאשר ניתנת יד חופשית ליצר הנקמה, היו מסולקים, מן הסתם, גם כמה חשבונות פרטיים.

★ ★ ★

ה אם זה תיאור דמיוני? האם אלה הגזמותיו של רואה שחורות וידיים שחורות?

"ערבי — להרוג אותו" צעק הקהל הנכבד ביציע הכנסת, שניות מעטות אחרי ההת-סוצנות, עוד לפני שמישהו יכול היה לח-שוב מה קרה. "קומוניסטים! למה אתם מגינים עליו?" צעק אותו קהל לעבר שני אנשי-המופת ש"תפסו את המתנקש — ומנעו את הריגתו בו במקום.

"לחסל אותו" צעק כעבור רבע שעה חבר-כנסת נכבד, הידוע והקא כאיש טוב לב ומתון, כשהוציאו את המתנקש למכונית המשטרה.

"קומוניסטים!" "ערבים!" "אנשי שי"ב" צעקה באותו ערב הארץ כולה, מגבול עד גבול, בהיסטריה תאחתית ובבטחון עלילאי. זה היה קול ההמון, שאינו תמיד קול שרי.